

tror, at Censor kan tage sig det ærede Medlems Bedømmelse af hans Kultur meget let. Jeg skal blot minde om, at den Gang da Overretssagfører Levin var bleven beskikket til Censor, fik han rundt omkring i Pressen en ganske overordentlig velvillig Modtagelse. Jeg havde ved Valget af Censor netop søgt at lade mig det være om at gøre at finde en Mand, som samtidig med, at han var i Besiddelse af sund Sans og sund Fornuft, dog nærede frinsindede Anskuelser, og han hørte jo netop til den Side. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Jeg maa gøre det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som udstøder nogle dumpe Løvebrøl, opmærksom paa, at vi befinde os ikke paa Elleore, men i den danske Rigsdag. Censor fik, den Gang han var udnævnt, den allervelvilligste Modtagelse, netop ogsaa fra de Sider, som nu fare over ham og snart ikke levne Trævl tilbage af ham.

Saa morede det ærede Medlem sig — det er den samme og den følgende Spalte — med at forklare, at Censor gaar rundt i Varieteerne og maaler Skørterne. Jeg maa sige, jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge det Spørgsmaal nærmere, men saa vidt min Hukommelse strækker sig, tager det ærede Medlem ganske fejl; thi saa vidt jeg i alt Fald mindes, har Censor intet andet at gøre med Varieteerne end at gennemgaa Repertoiret, medens Skørternes Maaling, hvis en saadan finder Sted, ligger i Politiets Haand. Naar det ærede Medlem gør gældende, at Censor paa Varieteerne anlægger en anden Synsmaade end paa Teatrene, saa er det ganske troligt. Jeg tilstaar, jeg ved det ikke, thi medens jeg nok i gamle Dage var en Ynder af den Kunststart, der forekommer paa Varieteerne, søger jeg dem ikke længere, og jeg ved det derfor ikke. Men hvis han anlægger en anden Maalestok, saa finder jeg det overordentlig rigtigt og fornuftigt, fordi Bedømmelsen af, hvad der bør foredrages og opføres paa offentlige Steder, selvfølgelig maa rette sig efter Beskaffenheden af det Publikum, som søger de paagældende Steder, og medens jeg tør gaa ud fra, at det Publikum — det har vel ikke forandret sig meget fra min Tid — der søger Sangerindelokaler, er ganske overordentlig haardhudet og kan taale ganske forfærdelig meget, er det en helt anden Sag allerede, saa snart vi kommer op i de højere Varieteer, hvor der kommer Folk med Kone og Børn, og ikke mindst, naar man kommer op til de egentlige Teatre. Jeg mener, at netop Hensy-

net til det forskellige Publikum, til Anstaltens forskellige Kvalitet gør, at det er et Udslag af Censors før omtalte sunde Sans, hvis han anlægger en forskellig Maalestok.

Jeg kommer nu, idet jeg saa nøje som muligt følger Slaget Gang, til at omtale Revuerne. Derom siger det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) Sp. 148—149: „Det er saaledes bekendt, at den højtærede Justitsminister, da den Kørnerske Bevilling blev ledig ude paa Frederiksberg, benyttede sig af Retten til at bortgive Privilegiet til at forbyde en bestemt Kunststart, nemlig Revuer, paa Frederiksberg.“

Det er nu rigtigt nok, men det er dog altid rigtigere at begynde med Begyndelsen, og Begyndelsen er den, at jeg allerede for længe siden, for ca. 1 Aar siden, maaske for ca. 2 Aar siden har forbudt Opførelsen af de saakaldte Revuer rundt omkring i Provincesbyerne, har gjort Teaterbevillingerne rundt omkring i Provincesbyerne afhængige af, at der ikke blev opført de saakaldte Revuer, og jeg har gjort dette, fordi der jævnlig fremkom Klage til mig fra ganske sagesløse private Personer, som uden at have givet nogen som helst rimelig Foranledning dertil vare blevne gjort til Grin og aalede i disse Revuer. Jeg fandt, at dette var en ganske utilbørlig Anvendelse af en Scene, og forbød allerede den Gang Revuerne omkring i Provinceserne. Den Gang det skete, var der her i Hovedstaden intet af Bladene, saa vidt jeg mindes, der sagde et Ord dertil, men jeg saa til min store Glæde, at der omkring i Provinceserne var flere Blade, som ikke henhøre til Regeringspartiet, der udtalte deres Bifald og Tilslutning til denne Foranstaltning.

Dette skete, som sagt, ved de forskellige Bevillinger udenfor København. Naar det ikke skete allerede den Gang med Hensyn til Frederiksberg Morskabsteater, laa det i, at der var det ejendommelige Forhold, at en gammel Dame, Fru Kørner, havde efter sin Mand faaet overdraget for mange Herrens Aar siden en Teaterbevilling, og denne lejede hun ud. Det var nemlig godt Latin i gamle Dage, at naar man havde en Teaterbevilling, behøvede man ikke at bruge den selv, man havde den paa sin og Enkes Livstid, og man lejede den ud, til hvem det kunde træffe sig, til hvem der vilde give mest for den. Dette Forhold har jeg ladet det være mig magtpaaliggende at søge at faa indskrænket og forpurret, saaledes at naar en saadan Bevilling bliver ledig, og der er